

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 646/2018-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 29. novembra 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Miroslava Duriša a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Ľubomírom Hudákom, Mierová 87, Humenné, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 29 C 83/2009 a postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 230/2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. septembra 2017 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky

(ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 29 C 83/2009 (ďalej len „napadnuté konanie okresného súdu“) a postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 230/2016 (ďalej len „napadnuté konanie krajského súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je účastníkom konania „o zaplatenie sumy 743,54,-€, z dôvodu zaplatenia navýšenej nedôvodnej sumy za riadenie el. prípojky“ na strane žalobcu. Žaloba bola sťažovateľom podaná 6. mája 2009.

Okresný súd v právnej veci sťažovateľa prvýkrát rozhodol rozsudkom z 11. decembra 2013, ktorým jeho žalobe vyhovel. Tento rozsudok bol zrušený uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Co 240/2014 z 29. júna 2015.

Okresný súd následne rozhodol vo veci v poradí druhým rozsudkom z 2. marca 2016, ktorým opätovne žalobe vyhovel. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný odvolanie, o ktorom rozhodoval krajský súd v napadnutom konaní.

Sťažovateľ podal 27. júna 2017 na krajskom súde sťažnosť na prietahy v konaní. Predseda krajského súdu sa v prípise sp. zn. Spr 116/2017 zo 7. júla 2017 sťažovateľovi ospravedlnil za „objektívne vzniknuté prietahy“ a oznámil mu, že v jeho právnej veci by mal krajský súd rozhodnúť v septembri 2017.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namieta, že okresný súd a krajský súd nekonajú v napadnutých konaniach bez zbytočných prietahov.

Sťažovateľ vzhľadom na uvedené navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:
„Právo sťažovateľa:

- Na prejednanie veci bez zbytočných prietahov zakotvené v článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky

- Na prerokovanie veci v primeranej lehote zakotvené v článku 6 ods. 1 vety prvej Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolov č. 3, 5 a 8 bolo postupom OS KE II. v konaní pod sp. zn.: 29 C/83/2009 a KS KE v konaní pod sp. zn. 3 Co/230/2016 porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje KS KE pokračovať v porušovaní namietaných práv sťažovateľa.

Ústavný súd Slovenskej republiky prikazuje KS KE, aby konal vo veci vedenej na KS KE v konaní pod sp. zn. 3 Co/230/2016 bez prietáhov.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi finančné zadostučinenie vo výške 5 000,- €.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľovi všetky trovy tohto konania.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom...

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Účelom základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním vecí na súde alebo na inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty dochádza v zásade až právoplatným rozhodnutím súdu alebo štátneho orgánu. Preto na naplnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet (I. ÚS 10/98, III. ÚS 224/05).

Podľa judikatúry ústavného súdu dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť je aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, I. ÚS 117/05, I. ÚS 225/05, II. ÚS 272/06). Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach tiež vyslovil, že zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čl. 6 ods. 1 dohovoru) môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo uvažovať o zbytočných prietahoch (IV. ÚS 343/04, III. ÚS 59/05, I. ÚS 455/2014).

Z judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, II. ÚS 57/01).

V prípade, keď ústavný súd zistí, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 57/01, III. ÚS 30/03), nevysloví porušenie základného práva zaručeného v tomto článku, ale sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (I. ÚS 57/01, I. ÚS 27/02, I. ÚS 197/03, I. ÚS 35/04, I. ÚS 38/04).

II.1 K namietanému porušeniu práv sťažovateľa postupom okresného súdu v napadnutom konaní

Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

Ústavný súd k tejto časti sťažnosti konštatuje, že v čase jej podania ústavnému súdu okresný súd v napadnutom konaní už nekonal, keďže vo veci samej rozhodol rozsudkom z 2. marca 2016, proti ktorému podal odvolanie žalovaný. Vec sa v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu (20. septembra 2017) nachádzala na krajskom súde, ktorý rozhodoval o podanom odvolaní. Z uvedeného dôvodu v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu bola už právna vec sťažovateľa na okresnom súde skončená, v dôsledku čoho už k porušovaniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru jeho postupom nemohlo dochádzať. Ústavný súd preto sťažnosť v tejto časti v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú (podobne IV. ÚS 288/05, III. ÚS 54/2016, II. ÚS 130/2016).

II.2 K namietanému porušeniu práv sťažovateľa postupom krajského súdu v napadnutom konaní

Sťažovateľ ďalej namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v napadnutom konaní.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že krajský súd vo veci sťažovateľa rozhodol rozsudkom č. k. 3 Co 230/2016-264 z 5. októbra 2017, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu z 2. marca 2016 vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť sťažovateľovi peňažnú sumu a vo výroku o trovách konania tento rozsudok zrušil. Označený rozsudok nadobudol právoplatnosť 23. decembra 2017. Krajský súd následne opravným uznesením z 23. januára 2018 opravil záhlavie rozsudku č. k. 3 Co 230/2016-264 z 5. októbra 2017 (chyba v mene sťažovateľa). Označené uznesenie nadobudlo právoplatnosť 13. februára 2018. Príslušný súdny spis bol okresnému súdu zaslaný 30. januára 2018.

Ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na celkovú dĺžku napadnutého konania na krajskom súde (menej ako dva roky), ako i vzhľadom na jeho predmet a na to, čo je pre sťažovateľa „v stávke“, už na prvý pohľad nemožno v napadnutom konaní uvažovať o takých priet'ahoch, ktorých intenzita by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie umožňovala ústavnému súdu dospieť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa podľa ústavy a dohovoru. Ústavný súd v nadväznosti na uvedené poukazuje aj na rozhodovaciu prax a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v obdobných veciach, podľa ktorej v civilných veciach dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dva až tri roky v závislosti od povahy veci nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (pozri rozsudok vo veci Humen proti Poľsku z 15. 10. 1999, sťažnosť č. 26614/95; tiež rozsudok vo veci Calvelli a Ciglio proti Taliansku zo 17. 1. 2002; podobne III. ÚS 440/2014, II. ÚS 596/2017, IV. ÚS 120/2018).

Ako už bolo uvedené, nie každý priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (III. ÚS 199/02, I. ÚS 154/03). Pojem „zbytočné priet'ahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. V prípade, keď ústavný súd zistí, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, môže sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú (I. ÚS 17/01, I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, IV. ÚS 221/05).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (podobne I. ÚS 96/2011, III. ÚS 541/2011, III. ÚS 7/2015).

Keďže sťažnosť sťažovateľa bol ako celok odmietnutá, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími jeho návrhmi.

Nad rámec uvedeného ústavný súd upriamuje pozornosť sťažovateľa na skutočnosť, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej v zmysle § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni tomu, aby po splnení všetkých zákonných podmienok za predpokladu zotrvania na stanovisku, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní po vrátení veci z krajského súdu dochádza k zbytočným prieťahom v konaní, predložil ústavnému súdu novú sťažnosť (II. ÚS 783/2016, I. ÚS 71/2017, IV. ÚS 120/2018).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. novembra 2018